

РЕШЕНИЕ

№ 34864

гр. София, 24.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в
публично заседание на 06.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **6965** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на К. С., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Република Турция, срещу решение № 3654/02.06.2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4, поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата и в с.з. чрез адв. Т. излага доводи, че оспореният акт е незаконосъобразен, защото е издаден в противоречие с материалния закон и издаден при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, мотивите на административния орган не почивали на обективни факти. Излага доводи за нищожност на решението на ДАБ поради произнасяне по несъществуваща молба (с различен от действителния номер). Жалбоподателят бил задължен да представи доказателства по производството без да има такава обективна възможност.

Иска се отмяна на обжалвания административен акт и връщане на преписката на решаващия орган с указания за предоставяне на бежански и/или хуманитарен статут.

Ответникът – председател на Държавната агенция за бежанците при МС, се представлява от юрк. К., която оспорва жалбата като неоснователна. Сочи се, че се касае за икономически мигрант, неотговарящ на условията на чл. 8 и 9 от ЗУБ за предоставяне на международна закрила.

Софийска градска прокуратура, встъпила на осн. чл. 16 от АПК, не изразява становище.

Жалбата е допустима. Подадена е от лице по чл. 3 от АПК, което е адресат на индивидуален административен акт, засягащ неговата правна сфера неблагоприятно, тъй като му налага ограничения чрез отказ от предоставяне на права. Жалбата е подадена в срока по чл. 84, ал. 3 от

ЗУБ.

От фактическа страна се установява следното:

Чужденецът е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ПМЗ-В-1010/31.03.25 г. (погрешно посочена като В-13-1515/19.12.2023 г.), до председателя на ДАБ с искане за предоставяне на международна закрила. В молбата е посочено, че Е. Имамоглу е бил задържан (кметът на И.), апликантът гласувал за него (вер. неговата партия) и се страхувал да не го вкарат в затвора.

Напуснал Турция около 28.02.2025 г., нелегално заминавайки за Гърция. След престой от три дни на гръцка територия влиза в Република България, отново нелегално. Заявява, че след като е минал през [населено място], скрит в товарен камион, е заловен в [населено място]. Като крайната цел на пътуването си молителят посочва Франция. Мотивирал молбата си за закрила с проблемите, които има в Турция.

В проведеното интервю разказва, че причината да напусне държавата си по-произход е задържането на кмета на [населено място]. Твърди, че е член на „Д. Хе Пе“ партия от началото на 2025 г.

Чужденецът заявява, че може да представи анкети и доказателства за членството си в тази партия. По негови думи не е могъл да работи и се е страхувал да не бъде задържан. Твърди още, че в Турция се говори за период за разрешаване на проблемите, но все още задържат и арестуват хора. Чуждият гражданин разказва, че въоръжават членовете на партията на Е.. Молителят допълва, че в рамките на десет дни ще може да предостави документите. Споделя, че иска да остане в Република България за да работи и да доведе семейството си и че търси закрила от Европа. Споменава, че целта на пътуването ми е била Франция, но няма значение дали ще се установи в точно тази държава или друга европейска държава.

Чуждият гражданин твърди, че в Турция няма сигурност за живота си, защото може да бъде вкаран в затвора. По негови думи е единственият мъж в семейството и ако влезе в затвора няма кой да се грижи за него.

Споменава, че проблемът е намирането на работа, не можел да работи това, което иска, защото партията на Е. е превзела всичко и навсякъде и че назначават само свои хора. Не бил заплашван лично, но не му давали да работи и това обстоятелство според него съставлява заплахата.

От правна страна АО приел, че в хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Разгледал е подробно предпоставките по чл. 8 от ЗУБ. Приел, че заявената от молителя причина за напускане на Турция, а именно членството му в партията „Д. Хе Пе“, не може да бъде мотив за получаване на закрила съгласно ЗУБ. От направените от него твърдения е видно, че той е положил усилия да премине през Република България без да има намерение да подава молба за международна закрила. Това се доказва от твърденията му, направени по време на интервюто от 10.04.2025 г. Молителят е заявил, че искал да стигне във Франция, но е бил заловен. Чужденецът е заявил, че е смятал да премине транзитно през Република България. В тази част от бежанската история на молителя констатира несъответствие. От така направени изявления на чужденеца, може да се направи извод, че причината за напускането на страната му е намирането на по-добър живот, а не търсена закрила, поради което не следва да се определя като бежанец съобр. Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на службата на ВКБООН, Глава II, § 62.

Разгледал е предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут и е приел, че липсват опасения за излагането му на реална опасност от тежки посегателства или унизително отнасяне или наказание.

Разгледал е актуалната обстановка в Турция въз основа на справка от 25.03.2025 г. Описал е подробно обстоятелствата около арестуването на кмета Е. Имамоглу и повдигнатите му обвинения от прокуратурата. Установил е, че повдигнатите обвинения касаят близкия кръг съмишленици на политика, поради което за К. С. не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1-3 от ЗУБ при завръщането му в Турция, както и тези по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

С тези съображения искането на чужденеца за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отхвърлено като неоснователно.

По делото е приобщена справка за актуалната политическа обстановка в Турция от 24.09.2025 г.

При тези факти съдът намира жалбата за неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 48, т. 1 от ЗУБ. Решението е издадено в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Видно от представения протокол от проведеното интервю, то е проведено на заявления от кандидата език, който изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Доводите за нищожност на административния акт, поради посочване на погрешен номер на молбата за предоставяне на закрила са неоснователни. Нищожен е този административен акт, който не би могъл да породи никакво валидно действие или който е издаден от некомпетентен орган. Такъв акт не може да породи целените от автора му правни последици.

В случая доводите на жалбоподателя са относими към обстоятелството дали компетентният орган е бил надлежно сезиран, респ. дали производството е било допустимо и дали с оглед наличието на сочената незаконосъобразност се обуславя съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Действително в обжалвания административен акт погрешно е посочен номерът на подадената молба. Не всяко нарушение на административнопроизводствено правило обаче влече незаконосъобразност на административния акт, а само същественото такова. Видно от преписката, чужденецът е сезирал ДАБ с една молба за предоставяне на международна закрила с общо декларативно съдържание. Поради липса на други обстоятелства в съдържанието на молбата, които е следвало да се вземат предвид от решаващия орган, липсва допуснато съществено нарушение на процедурата, а именно чрез посочване на погрешен номер на подадената молба за закрила, която да обуславя, незаконосъобразност, още повече нищожност на обжалвания акт.

Липсва нарушение на процедурата досежно твърденията за обективната невъзможност на апликанта да представи доказателства в своя защита за членството си в твърдяната турска партия. Видно от интервюто той сам е посочил, че ще представи доказателства в тази насока (л. 61 от делото). На следващо място органът е изложил самостоятелни мотиви защо липсват

предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, противно на твърдяното от жалбоподателя постигнатият правен резултат не е следствие от непредставяне на доказателства от жалбоподателя.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон.

Изложеното определя спора като материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му на произход.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Понятието "преследване" е дефинирано в чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от с.з., като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторемост, като съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, която би довела до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1-3. Наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали то води до нарушаване на основни права на човека, както и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

В настоящия случай правилно административният орган е преценил, че при проведеното с жалбоподателя интервю не се установява спрямо него да е било осъществено визираното в чл. 8, ал. 1 ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а и самият той не е заявил конкретни обстоятелства, въз основа на които да може да се направи извод за опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Ето защо преценката на административния орган, че изложените от кандидата мотиви за напускане на страната му по произход не са правно значими за търсената защита, са напълно обосновани. Жалбоподателят изрично е заявил, че не е бил обект на насилие по никакъв начин или заплашван, че спрямо него не е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти в страната му по произход. Такива заплахи не са били отправяни и към семейството му.

Основният мотив, който кандидатът за закрила изтъква за напускането на Турция, е липсата на възможност да работи желаната от него работа. Твърди, че крайната цел на пътуването му е Франция или която и да е друга държава от ЕС. Изрично заявява, че не е имал проблем с властите в Турция, не е имал проблеми, свързани с етническата му принадлежност или изповядваната от него религия, не е бил задържан по политически причини.

Административният орган обосновано е приел, че към момента на преценката не е наличен вътрешен конфликт в страната по произход.

От справката за актуалната обстановка в Турция, се извежда информация, че освен кметът на И. са задържани не произволни сподвижници на партията му, а хора от близкия му служебен и социален кръг – политици, бизнесмени, общински служители, спортни ръководители. От цялостната информация може да се направи извод, че политическите репресии са се осъществявали спрямо регионален кръг лица и с определено ниво в политическата и икономическа йерархия около Имамоглу. Жалбоподателят не сочи да е член на такъв кръг, също

така е важно обстоятелството, че той не е жител на И., поради и което не е гласувал в изборите за кмет, респ. не е участвал и в протести и безредици в този град, за да се приеме, че съществува дори хипотетична възможност да предизвика интерес у властимащите репресивни органи.

В актуалната справка за политическата обстановка в Турция към 24.09.2025 г. липсват данни за преследване на редови членове на опозиционни партии. От страна на жалбоподателя също не се сочат такива доказателства.

В случая не се установява на оспорвания да са били нарушени основни човешки права до такава степен тежки по своето естество или повторямост за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на относимите правни норми. Освен това, принадлежността към определена партия, сама по себе си не е достатъчно основание за да се приеме, че е налице преследване на дадено лице, а оттам и да се предостави статут на бежанец на това лице.

В действителност жалбоподателят не е бил заплашван, върху него не е било оказвано насилие, не е осъждан по причини, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, и не е бил преследван от официалните власти, в т.ч. и по етнически или религиозни причини в Турция. Член на неговото семейство няма признат в Република България статут на бежанец, което изключва възможността да му се предостави деривативен такъв статут съгласно чл. 8, ал. 9 ЗУБ. При това положение изводът на административния орган за неоснователност на искането за предоставяне на статут на бежанец се явява законосъобразен.

На следващо място, правилно е прието, че в случая не са налице и материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал Турция поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

В решението са разгледани и обстоятелствата по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, съгласно която хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. /отм. с Директива 95/2011/ЕО/ относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

В разпоредбата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с

държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно с предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното, Административен съд София-град, I отделение, 84 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на К. С., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Република Турция, срещу решение № 3654/02.06.2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.